

Biskop Bernt Eidsvig, preken ved vigsling av Birgittasøstrenes klosterkirke, Trondhjem, 2. april 2011

Konsekrasjon – Kirken på Tiller

Dedikasjon: Den hellige Birgitta og den salige Elisabeth Hesselblad

(Til stede, moder Tekla, biskop Gandolfo, biskop Singsaas)

Det ligger i sakens natur at kirkekonsekrasjoner er sjeldne; de er ikke en gang obligatoriske – og kan vente til mange år etterat kirkebygningen er ferdigstilt. Den siste kirke som ble konsekrert i Norge – i desember ifjor - står på Lillehammer. Da feiret vi samtidig 40 års-jubileet for ferdigstillingen.

Også på et annet punkt er vår fest i dag unik: Det var pave Johannes Paul II som overfor generalabbedissen, moder Tekla, uttrykte et ønske om at hennes orden skulle etablere seg i Trondhjem og bygge kirke og kloster her. Søstrene kom først og etablerte seg i all enkelhet i en tomannsbolig med et lite kapell. Men de hadde sitt inspirerende oppdrag med, og sin ordens karisma, og har fra første dag av vært en støtte for Kirken i Midt-Norge, aldri en byrde. JP II visste at han bad ordenen om et stort offer, i arbeidsinnsats, økonomi, søstre som måtte flyttes fra sine kommuniteter og lære enda et nytt og vanskelig sprog. Så tror jeg at søstrene også i denne prosessen har opplevet støtte av velgjørere og forbedere, takknemlighet fra søstrenes mange venner i Trøndelag, for at den visjon JP II og moder Tekla en gang delte, kunne bli virkeliggjort. Som apostolisk administrator av Trondhjem stift, vil jeg på prestene og de troendes vegne overfor moder Tekla og hennes råd uttrykke vår glede og takknemlighet. Vi lover å støtte dere ved messefeiring og bønn og ved å bruke deres hus for

retretter og møter. Brorparten av stiftets sparepenger er skutt inn i kirkebygningen; en klarere praktisk tillitserklæring kan dere neppe få.

For mange mennesker vil dette bli “Guds hus og himmelens port”. Det gjelder allerede dem som søker hit søndag og hverdag, men også dem som i sin nød eller glede trenger den hjelp en kirke gir dem for å be. Noen vil sikkert litt genert sette seg på bakerste benk og for første gang være med på messefeiring eller tidebønner. Vær særlig oppmerksom på disse, og svar på deres spørsmål. De aner allerede at de er i Guds hus, men sjelden mer. Ordenssøstres omsorg har vist mangel nordmann og innvandrer en åpen port til himmelen.

Ps. 68, som den hl. Augustin siterer i sin regel: Gud, som gir de ensomme et hjem. Slik beskriver han et kloster. Vi kan se det litt videre. I denne by er det mange som lider under åndelig ensomhet og hjemløshet. Deres åpne dør vil bety en avgjørende forskjell i manges liv. Dere vil ofte høre folk si at de ikke vet hvordan de skal be, eller ikke får det til. Si at dere ber for dem allerede – be gjerne om et navn. Jeg har ennå ikke truffet en ateist så forherdet at han eller hun ikke har gledet seg over å bli husket i bønn. Noen vil takke dere for det; andre vil føle den trygghet Gud gir sine barn. Nøl heller ikke med å ta imot elever i bønnens skole. Korbønnen bedt rent og hengivent gjør et dypt inntrykk på den søkende sjel, den personlige bønn likeledes. Lær dem rosenkransen og korsveiens mysterier, og fortell dem om de velsignelser som ledsager disse bønneformer. Til dem som sier til dere at de ikke tror på Gud, er svaret at Gud tror på dem og søker gjensidighet i troen. *Det* er selvsagt for dere, men mange har aldri hørt slike ord. Det dere gjør i denne kirken, vil si folk hvem dere er: Dere lever deres tro på Gud og mottar hans gaver.

Dere vil nok ofte få spørsmålet om hvorfor dere “bare” er nonner og ikke vil være prester isteden eller i tillegg. Svar med stolthet og glede at dere

forsøker å være hva Gud kaller dere til. Ingen kan *gjøre* mer eller *bli* mer enn hva Gud har kalt ham eller henne til. Uten ydmykhet er vår innsats til liten velsignelse; trofasthet i kall og tjeneste er takknemlighetens uttrykk; et liv i bønn er et liv levet for andre. Det er ikke alles kall, men et kall som ikke kan erstattes av et annet.

Fremfor Guds åsyn er uttrykk som å bli noe større, bety noe mere, absurde; med hans hjelp å bli det *han vil* er det eneste av betydning. Den salige Elisabeth Hesselblads forståelse av hellighet oppsummeres ganske kort: *Hellighet er å gi seg i kast med det essensielle, å ha et udelt hjerte, å ville bare en ting.* Hvor befriende ville det ikke være for oss alle, uansett kall og stand og livssituasjon, å kunne si akkurat dette? Eftersom vi alle er kalt til hellighet og hellighet ikke er en spesialitet for en merkelig gruppe mennesker, kan vi ta den salige Elisabeths ord og eksempel til hjertet, og vi vil finne at de hjelper oss i vår anstrengelse for å svare på Guds tro. De fleste mennesker tror visst at skjønnhet er den mest attraktive egenskap en person kan ha, men de burde ha visst bedre: Hellige mennesker er mer tiltrekkende enn vakre. Jeg har kjent noen, og sett hvorledes mennesker søker til dem. Hvorfor gjør de det? Jeg tror det er fordi hellighet har fryktesløshet og menneskelig normalitet blant sine biprodukter.

Vårt evangelium sier oss at det *kommer en tid da det hverken er på dette fjellet eller i Jerusalem dere skal tilbe Faderen – de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet.* Dette forteller oss om vår tid: Gud kan tilbes alle steder hvor de troende kommer sammen i hans navn. Det tok flere århundrer før Kirken fikk sin første bygning, men kirke var det like fullt om de troende samlet seg i et skogholt, blant menighetsmedlemmer eller i grotter. Gud gjør oss ikke avhengig av et sted; han kommer til oss, hvis vi vil komme til ham. Det

er jo praktisk å ha en bygning for dette formål, men for Gud er de levende stener stadig viktigere enn de ubevegelige. (Jeg tør si det i nærvær av oppdragsgiver).

Apostlene ble sendt ut i verden med et sakramentalt og forkynnende oppdrag. Det annet vatikankonsil går tilbake til den utsendelsen, og slår fast at hele Kirken er misjon. Hver messe ender med en utsendelse. Det vi har mottatt: Herrens ord og Herrens legeme, er ikke bare for oss, men til vidnesbyrd for verden. Vi skal vise en vei til Gud og de helliges samfunn, gjøre det tydelig at *det* vi mottar, forandrer oss.

Våre birgittasøstre har satt alle sine krefter og midler inn for akkurat dette. Jeg har vært deres gjest i Stockholm, Tallin, Jerusalem og – Tiller. Jeg vet jeg kan reise mange andre steder, og der vil også deres gjestfrihet komme meg til gode. De sørger ikke bare for at jeg kan delta i messe og tidebønn, men også for meg som menneske: Mat, hvile, omsorg, oppmuntring. De spør ikke etter trosbekjennelse, men det er ingen tvil om at de lever i sin, i vår. Mange har grunn til å si: Jeg var fremmed, og dere tok imot meg.

Kjære søstre: Vi stiller deres hus og kirke under den særlige forbedende beskyttelse av den hellige Birgitta av Vadstena og den salige Elisabeth Hesselblad. Den hellige ånd, som er de hellige veiviser, skal være deres. Kristi legeme, som næret dem, skal være næring for dere og alle som kommer her. Sammen med dere skal vi bli hva vi mottar: Kristi legeme og Den hellige ånds tempel.